

РЕШЕНИЕ

№ 4557

гр. С., 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20221110124272 по описа за 2022 година

Производството е по реда на [чл. 124, ал. 1 ГПК](#), вр. [чл. 235 ГПК](#).

Образувано е по искова молба на ЕТ „М.-БГ-Б. Ц.“ срещу „Л.К.С.Л.“ ЕАД, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК, с който се иска да се признае за установено, че ищецът не дължи на ответника сумите, за които е издаден изпълнителен лист от 29.02.2012 г. по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, а именно: 1 764,69 евро (в легова равностойност 3 451,43 лева) - главница, представляваща дължима цена по Договор за лизинг от 19.08.2008 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 16.05.2011 г. до 08.05.2022 г. в размер на 1 963,65 евро (в легова равностойност 3 840,57 лева); 1 269,05 евро (в легова равностойност 2 482,05 лева) - общ размер на неустойката по договора; 4 950,11 евро (в легова равностойност 9 681,57 лева) - неустойка по т. 3, раздел XI от горепосочения договор (общ размер на неустойките в лева: 12 163,62 лева); 558,86 евро (в легова равностойност 1 093,03 лева) - обща законна лихва върху цената по договора, считано от 18.07.2009 г. до 16.05.2011 г.; 27,60 лева - данък върху МПС за 2009 г.; 1 000 лева - разноси по делото.

Ищецът твърди, че срещу него е издаден изпълнителен лист за посочените суми на 29.02.2012 г. по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, въз основа на неприсъствено решение, обективизирано в протокол от 05.10.2011 г., влязло в сила на същата дата. Посочва, че впоследствие с решение от 21.12.2011 г. е допусната поправка на явна фактическа грешка и е прието, че сумата от 4950,11 лева - неустойка по т. 3, раздел XI от горепосочения договор следва да се чете като 4 950,11 евро, което решение оспорва като нищожно. Твърди, че въз основа на изпълнителния лист е образувано изпълнително дело № 700/2012 г. по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 на КЧСИ, като погасителната давност

относно тези вземания е започнала да тече на 05.10.2011 г. По изпълнителното дело не са извършвани изпълнителни действия, годни да прекъснат срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, както и давностния срок, с оглед на което вземанията на ответника са се погасили по давност. По тези съображения моли за уважаване на иска. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Признава, че е образувал изпълнително дело № 700/2012 г. по описа на ЧСИ М.П. с район на действие - Софийски градски съд на основание изпълнителен лист от 29.02.2012 г. по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав срещу ЕТ „М.-БГ-Б. Ц.“. Счита, че погасителна давност не е текла до 26.06.2015 г., тъй като същата е била спряна с образуването на изпълнителното производство – ППВС № 3/1980 г. Поддържа, че след 26.06.2015 г. дружеството е депозирало по изпълнителното дело молби за налагане на запори и възбрана върху вземания и имоти на длъжника, с които действия давността е била прекъсвана, съответно към момента на подаване на исковата молба не е изтекла. Моли за отхвърляне на иска.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приобщеното гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, с протоколно решение от 05.10.2011 г. ЕТ „М.-БГ-Б. Ц.“ е осъден да заплати на „Л.К.С.Л.“ ЕАД сумите: 1 764,69 евро - дължима цена по Договор за лизинг от 19.08.2008 г.; 1 269,05 евро - общ размер на неустойката по договора; 558,86 евро - обща законна лихва върху цената по договора, считано от 18.07.2009 г. до 16.05.2011 г.; 27,60 лева - данък МПС за 2009 г.; 4 950,11 лева - неустойка по т. 3, раздел XI от горепосочения договор, ведно със законната лихва върху дължимата цена по договора от 16.05.2011 г. до пълното ѝ изплащане, както и 1 000 лева - разноски по делото. Решението е постановено по реда на чл. 238 – чл. 239 ГПК, като на същата дата е издаден и изпълнителен лист. По молба от 24.11.2011 г. на „Л.К.С.Л.“ ЕАД, с решение от 21.12.2011 г. по делото е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в постановеното по делото решение от 05.10.2011 г., както следва: на ред 8 от диспозитива след числото „4 950,11“ вместо „лева“ да се чете „евро“, обезсилен е издаденият на 05.10.2011 г. изпълнителен лист и вместо него е издаден нов с поправените данни от 29.02.2012 г.

От приетото по делото копие от изпълнително дело № 20128510400700 по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 на КЧСИ, се установява, че изпълнителното производство е образувано по молба вх. № 10725/28.03.2012 г. на „Л.К.С.Л.“ ЕАД против Б. Н. Ц., в качеството му на ЕТ „М.-БГ-Б. Ц.“, ЕИК *****, въз основа на изпълнителен лист от 29.02.2012 г., издаден по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, въз основа на влезли в сила решение от 05.10.2011 г. и решение от 21.12.2011 г. по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, по силата на който ЕТ „М.-БГ-Б. Ц.“ е осъден да заплати на „Л.К.С.Л.“ ЕАД следните суми: 1 764,69 евро - дължима цена по Договор за лизинг от 19.08.2008 г.; 1 269,05 евро - общ размер на неустойката по договора; 558,86 евро - обща законна лихва върху цената по договора, считано от 18.07.2009 г. до 16.05.2011 г.; 27,60 лева

- данък МПС за 2009 г.; 4 950,11 евро - неустойка по т. 3, раздел XI от горепосочения договор, ведно със законната лихва върху дължимата цена по договора от 16.05.2011 г. до пълното ѝ изплащане, както и 1 000 лева - разноски по делото.

В молбата за образуване на изпълнителното дело на основание чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител е възложено да извърши цялостна проверка за имущественото състояние на длъжника, поискано е налагането на възбрана и пристъпване към опис, оценка и публична продажба на недвижим имот, собственост на длъжника – апартамент № 14, находящ се в гр. С....., с оглед налагане на заповест за продажба е поискано служебно да бъде изпратено запитване за периода 2009 г., 2010 г. и 2011 г. до органите по приходите на НАП относно това дали длъжникът е платил данъци, основанието, на което ги е платил, както и контрагентите му и обявени банкови сметки, както и за предприемане на други подходящи мерки за събиране на вземането, на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

Със заповестно съобщение № 42195/29.03.2012 г. е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на Б. Н. Ц., получавано от „И.“ ЕООД, като няма данни заповестното съобщение да е връчено на работодателя.

Със заповестно съобщение от 28.03.2012 г. е наложен заповест върху банковите сметки на Б. Н. Ц. и ЕТ „М.-Бг.-Б. Ц.“ до размера на сумата от 20 739,42 лв., изчислена към 11.04.2012 г., в търговски банки в страната („Те – Д.З.Б. – клон С.“, „Б.П. С.А. – клон С.“, „Е.Б.Б.“ ЕАД, „С. Н.А. – клон С.“, „К.Т.Б.“ АД, „О.Б.Б.“ АД, „И.А.Б.“ АД, „С.Ж.Е.“ АД, „У.Б.“ АД, „И.Б. Н.В. – клон С.“, „П.И.Б.“ АД, „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, „П.Б.Б.“ АД, „А.Б.Б.“ АД, „Т.И.“ АД, „С.И.Б. (С.)“ АД, „Т.М.Ю.“ АД, „Т.Б.“ АД, „Б.Д.“ ЕАД, „Ю. И Е.Д.Б.“ АД, „Ц.К.Б.“ АД, „А.Б.Б.“, „О.Б.“ АД, „Т.Б. Д.“ АД, „Б.А.К.Б.“ АД, „Б.Б.Р.“ АД, „Б.П.Б.“ АД, „Р. (Б.)“ ЕАД, „ЧПБ Т.“ АД), като заповестните съобщения са получени на 29.03.2012 г. и заповестът е наложен по сметки в „Р. (Б.)“ ЕАД, „Ю. И Е.Д.Б.“ АД, „Б.П.Б.“ АД, „С.“ ЕАД и „О.Б.Б.“ АД.

По делото са изисквани справки за трудови договори и деклариранни доходи, за финансови отчети и ДДС обороти, годишни данъчни декларации по ЗДДФЛ или ЗКПО, дневници за покупки и продажби, регистрирани фискални устройства и търговски обекти, записани недвижими имоти и МПС или други подлежащи на деклариране движими вещи на длъжника, за банкови сметки от НАП, справки за вписани обстоятелства от Служба по вписванията – С..

На 10.04.2012 г. на длъжника Б. Н. Ц. е връчена покана за доброволно изпълнение с изх. № 41750/28.03.2012 г.

С молба от 03.05.2012 г. Б. Н. Ц. е поискал разсрочване на дълга по изпълнителното дело, като се е задължил да внесе първоначално сумата от 2 000 лв., в срок от 50 дни или до 20.06.2012 г. и да внася всеки следващ месец сумата от 1 000 лв. до окончателното изплащане на дълга, заедно с изтеклите лихви и с всички начислени такси и разноски във връзка с погасяването му.

На 25.07.2012 г. до длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение, както и е насрочен опис, оценка и изземване на движими вещи за 15.08.2012 г. от 13,00 часа,

който опис няма данни да е извършен.

Със запорно съобщение изх. № 52763/26.03.2013 г. е наложен запор върху вземанията на лицето Б. Н. Ц. в качеството му на взыскател по изпълнително дело № 20138510400978 при ЧСИ М.П. с рег. № 851 на КЧСИ, което съобщение е връчено, без посочване на дата.

С молба вх. № 16931/24.04.2014 г. взыскателят е представил доказателства за заплатени такси за извършване на справки към КАТ и Имотния регистър с искане да бъде уведомен при налично имущество на длъжника.

На 30.01.2015 г. е постъпила молба с вх. № 05147 от взыскателя „Лизингов а къща С. лизинг“ ЕАД с искане с оглед налагане на запор да се извърши справка в масивите на НАП относно регистрирани трудови договори дали лицето е осигурявано и на какво основание, да се изпрати запитване за периода 2012 г., 2013 г. и 2014 г. дали длъжникът е платил данъци, основанието, на което ги е платил, има ли извършвани плащания от контрагентите му, както и обявените му банкови сметки, поискано е и повторно проучване на имущественото състояние на длъжника.

На 02.02.2015 г. на длъжника е връчено удостоверение за размера на дълга – 21 824,35 лв., от които 3 451,40 лв. със законна лихва от 1 324,34 лв. за периода 16.05.2011 г. – 13.02.2015 г., неолихвяеми вземания – 13 284,29 лв., разноси по гражданското дело – 1 000 лв. и такси по Тарифата към ЗЧСИ – 2 764,32 лв.

На 05.05.2017 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити в „Ц.К.Б.“ АД, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 379,96 лв., изчислена към 19.05.2017 г., като от банката е постъпило съобщение от 16.05.2017 г., че лицето не е клиент на „Ц.К.Б.“ АД.

Със съобщения от 09.05.2018 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити в „Банка П. Б.“ АД, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 576,21 лв., изчислена към 23.05.2018 г., като запорното съобщение е връчено на 10.05.2018 г. и на 25.05.2018 г. от банката е получено съобщение, че е коригирано задължението по наложения запор, но няма наличност за изпълнение на запорното съобщение.

На 09.05.2018 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити в „Р. Б.“ ЕАД, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 576,21 лв., изчислена към 23.05.2018 г., като запорното съобщение е връчено на 10.05.2018 г. и от банката е постъпило съобщение от 11.05.2018 г., че по сметките на клиента няма достатъчна наличност.

На 09.05.2018 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити в „Б.Д.“ ЕАД, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 576,21 лв., изчислена към 23.05.2018 г., като запорното съобщение е връчено на 10.05.2018 г. и на същата дата от банката е получено съобщение, че лицето не е клиент на банката.

На 09.05.2018 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити

в „О.Б.Б.“ АД и „А.Б.Б.“ АД, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 576,21 лв., изчислена към 23.05.2018 г., като запорното съобщение е връчено на 10.05.2018 г. и от същата дата е получено съобщение от „О.Б.Б.“ АД, че лицето не е клиент на банката. На 25.05.2018 г. от „А.Б.Б.“ АД е постъпило съобщение, че запорът е наложен по разплащателна сметка на длъжника, по която има наложени предходни запори.

На 09.05.2018 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити в „Ю. Б.“ АД, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 576,21 лв., изчислена към 23.05.2018 г., като запорното съобщение е връчено на 10.05.2018 г. и на 14.05.2018 г. от банката е получено съобщение, че лицето не е клиент на банката.

На 09.05.2018 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити в „Те-Д.З.Б. – клон С.“, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 576,21 лв., изчислена към 23.05.2018 г., като запорното съобщение е връчено на 10.05.2018 г. и на 18.05.2018 г. от банката е получено съобщение, че лицето не е клиент на банката.

На 09.05.2018 г. е наложен запор върху всички сметки на длъжника Б. Н. Ц., открити в „И.А.Б.“ АД, банкови касетки и вземания, които има длъжникът по договори, сключени с банката до размера на сумата 22 576,21 лв., изчислена към 23.05.2018 г., като запорното съобщение е връчено на 10.05.2018 г. и на 31.05.2018 г. от банката е получено съобщение, че запорът е наложен до посочения в запорното съобщение размер.

На 09.05.2018 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Б. Н. Ц., получавано от „Ф.Т.“ ООД и от Община Кнежа, съобщението е получено на 14.05.2018 г. от Община Кнежа и на 17.05.2018 г. е върнато съобщение, че трудовото възнаграждение на Б. Н. Ц. след приспадане на дължимите данъци и осигурителни вноски е под минималната работна заплата и са налице законови пречки за удържане на суми по запора.

На 21.05.2018 г. (със съобщение от 28.05.2018 г.) и на 06.06.2018 г. (със съобщение от 27.06.2018 г.) е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Б. Н. Ц., получавано от „Ф.Т.“ ООД, като съобщението от 27.06.2018 г. е получено на 02.07.2018 г. От страна на работодателя е постъпило съобщение от 12.07.2018 г., че лицето е служител от 04.05.2018 г., но размерът на трудовото му възнаграждение е под минималната работна заплата и удържки не са възможни на този етап.

На 25.05.2018 г. е наложен запор върху банковите сметки на Б. Н. Ц. в „А.Б.Б.“ АД.

На 14.03.2019 г. е наложен запор върху вземанията на лицето Б. Н. Ц. в качеството му на вискател по изпълнително дело № 20138510400978 по описа на ЧСИ М.П. с рег. № 851 на КЧСИ.

На 08.04.2019 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на Б. Н. Ц., получавано от „Ф.Т.“ ООД, както и запор на вземанията по банкови сметки.

На 26.04.2021 г. е наложен запор върху всички суми по микросметката на длъжника

Б. Н. Ц., открита в „И.“ АД до погасяване на задължението по изпълнителното дело в общ размер на 23 726,51 лв. От „И.“ АД е постъпило съобщение от 13.05.2021 г., че признава за основателно вземането, върху което е наложен запорът и изразява готовност за заплащане на сумата от 17,62 лв., колкото е наличната към момента сума по откритата при „И.“ АД микросметка на длъжника, както и изрично е посочено, че сумата от 17,62 лв. е внесена по посочената в запорното съобщение банкова сметка.

На 20.05.2022 г. е постъпила молба с вх. № 45093 от „Л.К.С.Л.“ ЕАД с искане за налагане на запор на банковите сметки на длъжника и на притежаваните от него дружествени дялове.

С постановление от 12.01.2023 г. изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск намира правно основание в разпоредбата на чл. 439 ГПК, според която длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението. Длъжникът може да оспори чрез иск изпълнението, като искът може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на наличието на правопогасяващи факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в случая предпоставките за прилагане института на погасителната давност - датата на настъпване изискуемостта на задължението и изтичане на законоустановения давностен срок, както и наличие на правен интерес от провеждане на иска. Срещу това ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на погасителната давност по [чл. 115](#) и [чл. 116 ЗЗД](#).

В случая длъжникът има правен интерес от установяване, че не дължи изпълнение на погасено по давност вземане, за което е налице изпълнително основание (влязло в сила съдебно решение), въз основа на което е издаден изпълнителен лист, независимо от това дали е налице висящ изпълнителен процес. Наличието на изпълнителен титул в полза на кредитора, въз основа на който той може да инициира по всяко време изпълнително производство, обуславя интереса на длъжника да иска установяване, че вземането е погасено по давност (решение № 60282/19.01.2022 г. по гр. д. № 903/2021 г. по описа на ВКС, III г. о.).

Ищецът твърди, че не дължи процесните суми поради новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на решението по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав - погасяване на вземанията поради изтекла погасителна давност. Доколкото вземанията са установени с влязло в сила съдебно решение, постановено в производство по чл. 238 - 239 ГПК, което няма данни да е оспорено по предвидения в ГПК ред, то вземанията се погасяват с предвидената в чл. 117, ал. 2 ЗЗД петгодишна погасителна давност и приложим е петгодишният давностен срок, включително за изтеклите лихви.

Неоснователни са доводите на ищеца, че решението от 21.12.2011 г. по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение от 05.10.2011 г. е нищожно - следва да се посочи, че последното не е атакувано по предвидения за това ред (чл. 240 ГПК), същевременно в хода на изпълнителното дело ищецът (длъжник) е признал дължимостта на сумите, за които е издаден изпълнителният лист (с изразената готовност да заплаща разсрочено сумите по него – с молба от 03.05.2012 г.), а и настоящият съдебен състав не намира, че решението е нищожно - то е постановено по искане на „Л.К.С.Л.“ ЕАД, в писмена форма, от компетентен съд, подписано е, волята на съда е ясна и разбираема, както и съответства на първоначално заявеното искане в исковата молба, по която е образувано гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, поради което е налице валидно изпълнително основание и следва да се разгледат доводите на ищеца дали вземанията по изпълнителния лист са погасени по давност.

Според разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#)), като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността, в т. ч. насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазаж, насрочването и извършването на продан и т. н., до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността: образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В тълкувателното решение е посочено още, че относно давността в принудителното изпълнение са неприложими правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в иския процес, тъй като ищецът няма нужда да поддържа висящността на иския процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способи. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо

съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Прието е също така, че в гражданското право давността е правна последица на бездействието, но ако кредиторът няма правна възможност да действа, давност не тече. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#). В доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер.

Съобразно изложеното и [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#), считано от влизането в сила на решенията по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав и издаване то на изпълнителния лист на 29.02.2012 г. е започнала да тече нова петгодишна давност, която към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело - 28.03.2012 г. не е изтекла. От представения по делото препис на изпълнително дело № 20128510400700 се установява, че същото е образувано въз основа на подадена молба на 28.03.2012 г. с приложен към нея процесния изпълнителен лист. Съгласно мотивите на цитираното тълкувателно решение, не прекъсва давността образуването на изпълнителния процес, представляващо действието на съдебния изпълнител, който образува изпълнителното дело в качеството му на процесуален орган. Това обаче не важи за подаването на редовна молба за образуване на изпълнителното дело, а такава е молбата, съдържаща искане за прилагане на определен изпълнителен способ, която прекъсва давността. В настоящата хипотеза молбата по чл. 426 ГПК съдържа изрично възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, както и е заявено конкретно изпълнително действие, което да бъде предприето от съдебния изпълнител - налагане на възбрана върху имот на длъжника, поради което с нея е била прекъсната давността.

С ТР № 3/28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г. по описа на ОСГТК на ВКС се прие, че погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК, ВКС, какъвто е настоящият случай. Съобразявайки задължителните постановки на посочените тълкувателни решения съдът приема, че в периода от 28.03.2012 г. до 26.06.2015 г. давност не е текла.

По процесното изпълнително производство не са били налице предпоставките за приложение на [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#) до 26.06.2015 г. Противно на твърденията на ищеца,

според настоящия съдебен състав двугодишният срок е прекъсван както следва: на 29.03.2012 г. (с налагане на запор върху банкови сметки на длъжника), на 03.05.2012 г. (с изразената готовност за доброволно плащане на задълженията), на 26.03.2013 г. (с налагането на запор на вземанията на длъжника по друго изпълнително дело, по което е взыскател - видно от съобщението, в същото е посочено, че е връчено, което съдът приема, че е станало на датата на съобщението, предвид че и двете изпълнителни дела са висящи пред ЧСИ М.П., а ищецът не е доказал несъществуването на изпълнително дело № 20138510400978)), на 30.01.2015 г. с искането на взыскателя за извършване на справки за предприемане на конкретни изпълнителни действия, т. е. до 26.06.2015 г. двугодишният срок на перемпцията не е изтекъл, поради което следва да бъдат съобразявани поведението на взыскателя и съдебния изпълнител след този момент (в този смисъл са разясненията на решение № 21/11.01.2024 г. по гр. д. № 439/2023 г. по описа на ВКС, III г. о.).

След тази дата - 26.06.2015 г. давността е била прекъсвана многократно: на 16.05.2017 г. с налагане на запор върху банкови сметки на длъжника в „Ц.К.Б.“ АД, на 10.05.2018 г. с налагане на запор върху банкови сметки на длъжника в други търговски банки в страната (от датата на получаване на запорните съобщения), на 14.05.2018 г. и на 02.07.2018 г. с налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника (от датата на получаване на запорните съобщения), на 14.03.2019 г. с налагане на запор върху вземанията на длъжника в качеството му на взыскател по изпълнително дело № 20138510400978, на 08.04.2019 г. с налагане на запор върху трудовото възнаграждение и банковите сметки на длъжника, на 26.04.2021 г. с налагане на запор върху вземанията на длъжника по микросметка в „И.“ АД (от датата на получаване на запорното съобщение), с молба от 20.05.2022 г. на взыскателя, съдържаща изрично искане за предприемане на изпълнителни действия. В този период не е налице срок, по-дълъг от пет години, през който да не са искани и извършвани изпълнителни действия, включително в хипотезата на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, прекъсващи погасителната давност за принудително събиране на вземанията по изпълнителния лист.

Относно твърдението на ищеца, че запорът от 05.05.2017 г. има невъзможен предмет, тъй като е наложен спрямо банка, на която ищецът не е клиент, съдът приема, че изпращането на запорно съобщение до банка в хипотезата, при която съдебният изпълнител е получил на основание чл. 508, ал. 1 ГПК отговор, че длъжникът няма сметка в съответната банка, представлява действие по налагане на запор, но длъжникът не отговаря за разноските по извършването му и те остават за сметка на взыскателя, т. е. това действие е прекъснало погасителната давност, в която връзка са задължителните разяснения в т. 5 от ТР № 3/10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г. по описа на ОСГТК на ВКС. В мотивите му е прието, че запорът върху вземания на длъжника представлява изпълнително действие, което е част от предвидения в ГПК изпълнителния способ „Изпълнение върху вземания на длъжника“. За да може изпълнението по този способ да се насочи към определено вземане на длъжника, не е нужно същото да е изискуемо. Изпълнението, респективно запорът могат да бъдат насочени и върху вземания, които са условни, срочни, спорни и дори такива, изпълнението

на които зависи от насрещна престация на длъжника. Вземането не съществува като факт от обективната действителност, поради което установяването му и правата върху него не може да бъде извършено чрез проверка, подобна на тази по чл. 465 ГПК за движимите вещи и по чл. 483 ГПК за недвижимите имоти. Затова при налагането на запора не се изисква предварителна проверка за това дали вземането действително съществува. Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаването на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на запора, а е от значение за това дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не.

Без значение за прекъсване на погасителната давност е и обстоятелството дали по банковите сметки на длъжника в съответните банки е имало налични авоари или не. Съгласно решение № 4/16.06.2017 г. по т. д. № 3129/2015 г. по описа на ВКС, II т. о. запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя, като се забранява на длъжника да се разпорежда с вземането, а на третото задължено лице - да плаща на длъжника. Запорът върху вземане обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази запорираните суми ([чл. 507, ал. 3](#)). Ако към датата на налагане на запора наличните в банковата сметка суми са недостатъчни за изплащане на задължението, то запорът има действие както по отношение на наличните авоари по сметката, така и по отношение на последващите постъпления общо до размера, посочен в запорното съобщение. Дали вземането, върху което се налага запор, действително съществува и може да бъде събрано не са обстоятелства, които водят до невалидност на процесуалните действия на кредитора, а само до тяхната безрезултатност. Те не са правно нищо, а демонстрират ясната воля на кредитора вземането да бъде събрано и съставляват действия, които прекъсват давността (така [определение № 95/10.02.2022 г.](#) по гр. д. № 3033/2021 г. по описа на ВКС, III г. о.). Следва да се допълни, че с [определение № 441/26.05.2022 г.](#) по гр. д. № 495/2022 г. по описа на ВКС, III г. о. изрично е застъпено становището, че изпращането на запорни съобщения прекъсва давността, без да е необходимо да има осребряване по извършения изпълнителен способ. Следователно погасителната давност за процесните вземания е прекъснала с получаването на запорните съобщения на 10.05.2018 г., от който момент е започнала да тече нова петгодишна давност, която е била прекъсната впоследствие с налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника и запор върху сумите по микросметка в „И.“ АД. Във връзка с оплакванията на ищеца относно валидността на наложения запор върху вземанията по изпълнително дело № 20138510400978, на 14.03.2019 г., следва да се посочи, че дори това да не е надлежно действие, прекъсващо давността (предвид липсата на данни за връчване на запорното съобщение), то същата отново не е изтекла към 08.04.2019 г., към 26.04.2021 г. и към

20.05.2022 г.

В периода от 26.06.2015 г. до 08.04.2019 г. няма и период от две години, в който да не са извършвани изпълнителни действия, с оглед разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Действително, в периода от 08.04.2019 г. до 26.04.2021 г. е изминал срок, по-дълъг от две години, в който не са извършвани изпълнителни действия. Без значение е обстоятелството, че това изпълнително дело е било прекратено поради настъпила перемпция на основание [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#), тъй като последиците от прекъсването на давността не се заличават от перемирането на производството. Прекъсването запазва действието си и новата давност се счита започнала да тече именно от последното валидно извършено изпълнително действие – така [решение № 37/24.02.2021 г.](#) по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV г. о. Преди давността да изтече (след прекъсването ѝ на 10.05.2018 г., на 14.05.2018 г., на 02.07.2018 г. и на 08.04.2019 г.) на 20.05.2022 г. вискателят е поискал съдебният изпълнител да наложи запор на банковите сметки на длъжника и на притежавните от него дружествени дялове. Настоящият съдебен състав не споделя доводите на ищеца, че всички предприети от кредитора за събиране на вземанията му действия след настъпилата перемпция са без правно значение. В актуалната съдебна практика на ВКС по въпросите за значението на перемпцията и давността в изпълнителното производство (напр. [решение № 37/24.02.2021 г.](#) по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV г. о., [решение № 93/17.05.2021 г.](#) по гр. д. № 2766/2020 г. по описа на ВКС, IV г. о., [решение № 3/04.02.2022 г.](#) по гр. д. № 1722/2021 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 126/28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г. по описа на ВКС, III г. о. и др.) е възприето разрешението, че перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Тя е имала значение при действието на ППВС № 3/1980 г., тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. Прието е също, че двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане. Перемпцията по [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#) е ирелевантна по отношение на погасителната давност, тъй като правните им последици са различни. Извършването на нови изпълнителни действия след перемпцията е допустимо, докато съществува подлежащо на изпълнение право и такива изпълнителни действия са валидни, вкл. годни да прекъсват погасителна давност.

В случая доколкото по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново –

отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденето на изпълнителните дела, но при всички случаи валидно предприетите същински изпълнителни действия дори и по перемирано дело прекъсват давността, след като са настъпили преди давностният срок да е изтекъл. Предвид, че по тези въпроси е налице противоречива съдебна практика, с оглед което и е образувано тълкувателно дело № 2/2023 г. по описа на ОСГТК на ВКС, до постановяване на тълкувателно решение по същото настоящият съдебен състав споделя и прилага цитираната съдебна практика.

Поведението на кредитора, насочено към събиране на вземането му, в частност подаването на молбата от 20.05.2022 г. не може да бъде игнорирано. В [чл. 116, б. „в“ ЗЗД](#) изрично е установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. В настоящия случай не се установява съдебният изпълнител да е дал указания за внасяне на такси или др., нито е предприел действия по молбата от 20.05.2022 г., въпреки надлежното искане на взыскателя. Въпреки това давността е прекъсната с подаването на молбата - давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. Следователно и давността за вземанията е прекъснала на 20.05.2022 г., когато е започнала да тече петгодишна нова давност, която би изтекла на 20.05.2027 г.

С оглед гореизложеното, съвкупната преценка на доказателствата води до извод, че до датата на подаване на исковата молба, а и до края на устните състезания пред настоящия състав по отношение на вземанията на ответника спрямо ищеца не е изтекла петгодишната давност за погасяване на правото на принудително изпълнение, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има единствено ответникът, който обаче не претендира такива, поради което съдът не присъжда разноски с решението си.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ЕТ „М.-БГ-Б. Ц.“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., кв. „Б.“, ул. „К.“ № 23, ап. 3 срещу „Л.К.С.Л.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Б.Ш.“ № 459, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищецът ЕТ „М.-БГ-Б. Ц.“ не дължи на ответника „Л.К.С.Л.“ ЕАД следните суми: 1 764,69 евро (в легова равностойност 3 451,43 лева) - главница, представляваща дължима цена по Договор за лизинг от 19.08.2008 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 16.05.2011 г. до 08.05.2022 г. в размер на 1 963,65 евро (в легова равностойност 3 840,57 лева); 1 269,05 евро (в легова равностойност 2 482,05 лева) - общ размер на неустойката по договора; 4 950,11 евро (в легова равностойност 9 681,57 лева) - неустойка по т. 3, раздел XI от горепосочения договор (общ размер на неустойките в лева: 12 163,62 лева); 558,86 евро (в легова равностойност 1 093,03 лева) - обща законна лихва върху цената по договора, считано от 18.07.2009 г. до 16.05.2011 г.; 27,60 лева - данък върху МПС за 2009 г.; 1 000 лева - разноси по делото, за които суми е издаден изпълнителен лист от 29.02.2012 г. по гр. д. № 20819/2011 г. по описа на СРС, 60 състав, за събирането на които е образувано изпълнително дело № 20128510400700 по описа на ЧСИ М.П., с рег. № 851 на КЧСИ, поради погасяване правото на принудително изпълнение на вземанията по давност.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____